

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník III / Číslo 7+8

červenec + srpen 1998

Cena : 16,- Kč

Odměna za službu v diecézi

2. června 1998 v litoměřické katedrále při pontifikální mši svaté biskup Josef Koukl předal P. Josefu Helikarovi – dómskému faráři – a P. Milanovi Bezděkovi – bývalému generálnímu vikáři – dopisy z papežské nunciatury v Praze, v kterých Svätý otec Jan Pavel II. jmenuje oba kněze "papežskými preláty". Toto ocenění je uděleno za věrnou službu v církvi a jmenování přijímají čestný titul MONSIGNORE (Mons.), jenž v překladu znamená *mio signore* = můj Pán.

Oběma kněžím k tomuto ocenění jejich služby v naší diecézi blahopřejeme.

Z obsahu:

Adresář a telefonní seznam diecéze

Biblická soutěž
(str. 4)

Obnovme ambit v Bohosudově
(str. 5)

Dětský den v Ústí n. Labem a Liberci
(str. 7)

Prázdniny s dětmi
(str. 10)

Hospic a peníze
(str. 11)

Kněžská svěcení a ministrantský den
(str. 13)

<http://web.telecom.cz/zdislava>

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v červenci a srpnu narozeniny

- 3.7. Pavel Tomáš Genrt OFM - 66 let
- 10.7. Jindřich Tomíček - 75 let
- 12.7. Petr Kuba, jáhen - 42 let
- 16.7. Antonín František Švercl OP - 67 let
- 16.7. Aleksander Siudzik CSsR - 43 let
- 16.7. Libor Švorčík - 36 let
- 17.7. Jaroslav Macoun - 68 let
- 18.7. František Pospíšil SDB - 68 let
- 18.7. Michal Podzimek - 28 let
- 28.7. Jaroslav Vyterná - 71 let
- 8.8. Andrej Bakoň - 46 let
- 9.8. Josef Čermák - 46 let
- 12.8. František Koutný - 48 let
- 15.8. Eduard Hrbatý SDB - 75 let
- 16.8. Václav Dvořák SDB - 65 let
- 23.8. Stanislav Havlas - 78 let
- 25.8. Jozef Kujan SDB - 41 let
- 25.8. Michal Šmíd, jáhen - 28 let
- 28.8. Augustín Števíca - 46 let

výročí svěcení

- 1.7. Jaromír Česlav Plachý OP - 26 let
- 1.7. Jan Valík OSB - 26 let
- 1.7. Miroslav Maňásek SDB - 14 let
- 2.7. Ján Peter Wach OFM - 4 roky
- 3.7. Pavel Michal - 21 let
- 3.7. Jozef Piroh - 21 let
- 4.7. Drahoslav Bernard Říský OFM - 50 let
- 5.7. Emanuel Ezechiel Kindermann OFMCap. - 61 let
- 5.7. Josef Buchta - 60 let
- 5.7. Josef Bartoloměj Kulhavý OP - 49 let
- 5.7. Josef Stejskal - 49 let
- 10.7. Štefan Pilarčík - 5 let
- 15.7. Jindřich Bernhard Thebes O.Cist. - 33 let
- 26.7. Michal Benedikt Pintér O.Praem. - 3 roky
- 6.8. Vilém Vraný, jáhen - 4 roky
- 7.8. Jan Chmelař, jáhen - 4 roky
- 22.8. Miroslav Brtva - 28 let
- 22.8. Josef Pavlas SDB - 28 let
- 22.8. Jaroslav Pekárek, jáhen - 3 roky
- 25.8. Václav Vaněk, jáhen - 8 let
- 28.8. Luděk Téra, jáhen - 4 roky

Další setkání maminek v září

Připomínáme všem maminkám a manželkám, že na jejich přání po zdařilém setkání loni na podzim bude další setkání, a to o **víkendu 25.-27.9. v Litoměřicích.**

Bylo by krásné, kdyby si maminky mohly zajistit péči o děti, aby mohly být na celém víkendu, protože večery ve společném hovoru i zpívání bývají nejplodnější.

Naše sestra Gita Vyleťalová z Krnova je zase ochotna podělit se s vámi o své zkušenosti. Připravte si dotazy, nápady, kdo umí na kytaru, vezměte ji s sebou. Díky!

V. Fišerová

Něco málo k prázdninám

Blíží se čas dovolených, prázdnin, doba, která může být pro nás velkým problémem.

Pohlédneme na odpočinek, velký Boží dar, ale žel člověkem mnohdy tak nepochopený.

Nejprve se ptejme, co chtěl tímto darem Autor říci, vždyť přece víme, že u Boha má vše svou logiku. Mnohému vyvstane na mysli vzpomínka na biblickou zprávu o stvoření a Hospodinově činnosti (či spíše nečinnosti) sedmého dne, o příkazu posvěcení; možná i citáty z Mojžíšského zákona týkající se svátečních dnů a milostivých let. Ani Ježíš tyto věci neponechává bez povšimnutí, ale slovem i skutkem vnímavému posluchači mnohé napovídá.

Paradoxně dobré prožití prázdnin a dovolených závisí na celém předchozím - řekněme pracovním - období. Jak se mohu upřímně a z hloubi srdce těšit z dovolené, když jsem celý rok zahálel?

Další velkou potíží nám bývá jakási setrvačnost celoročního režimu. Vypadnout z kola ven není tak snadné, jak se na první pohled může zdát. svou roli může sehrát i naše představa, že bez nás se to neobejde, že jsme nenahraditelní. Pak buď dovolenou odkládáme či krátíme, až dojde ke kolapsu; nebo i při ní myslíme na problémy v práci, a ve skutečnosti se těšíme na návrat, abychom mohli věc řešit. Tím účinek odpočinku rušíme nebo si jím dokonce škodíme.

Málo si také uvědomujeme dlouhá staletí známou pravdu, že člověk unavený odvádí práci pomalu a nekvalitně, s neochotou, bez radosti, život se mu stává otroctvím. V dlouhodobějším srovnání odvede nižší výkon, byť pracuje déle.

Už samotnou správnou motivací účinek odpočinku znásobíme. Není třeba dovolenou úzkostlivě plánovat do posledního detailu, pak se stresujeme bojem o čas. Mnohdy se do dovolené snažíme nacpat všechny resty. Koho jsme nenavštívili, kam jsme nezajeli, co jsme o víkendech během roku nestihli, to se snažíme překotně natlačit do prázdnin. Dovolená nemá být záchraným programem neuskutečněných cílů ani se stát dostihem.

O dovolených máme konečně čas nejen k regeneraci těla, ale především duše. Máme příležitost rozjímat o kráse přírody, dokonalosti stvoření, úžasnosti člověka, o jeho pozici v čase a prostoru. Můžeme se nechat tím vším unést na vlnách vděčnosti, obdivu a oslavě k Stvořiteli a dárci, vždyť to vše nám On dal. Jako když duše vyšplhá z mlhy nížin a v záři Božího sluníčka spatří nejen celou tu krásu, ale coby květina se tomuto slunci otevře, hřeje se a čerpá sílu.

Máme vzácnou příležitost prožít krásné chvíle s blízkými, s partnerem, dětmi... V mezilidských vztazích lze "zacelit" mnohé trhliny, odměnit toho, kdo se pro mne celý rok obětoval, vést dlouhé důvěrné rozhovory beze spěchu, a tak odstranit mnohá nedorozumění. I společně prožité mlčení a naslouchání nám může zprostředkovat životní zážitek.

Nejen moře, chata, hrady a zámky, lesy, babička s dědou, ale také dům Boží a modlitba nutně patří k dovolené a prázdninám. Vždyť je toho tolik, co se nám během roku povedlo a za co máme děkovat, tolik, nepovedeného, co můžeme s lítostí svěřit Bohu do rukou a už se tím dále netrápit.

Posvětit čas a tak dát dovolené nejen dokonalost, ale i hloubku a smysl, prozářit celou svou bytost tím nejintenzivnějším rozměrem lásky, nést pak znovuobjevenou Boží přítomnost do dalších dnů a ke svým blízkým doma, na pracovišti...

Umět dobře, naplno odpočívat je velké umění stejně jako vše, co se týká života. Je třeba se to učit, ale odměna je pak velká. Dělejme tedy vše ke cti a slávě svého Dárce, ke své spáse a k dobru bližních. Přejí všem pěkné počasí a šťastný návrat.

P. Viliam Matějka

Biblická soutěž

V letošním školním roce dostala všechna katechetická střediska úkol zaměřit se na Písmo svaté jako knihu inspirovanou Duchem svatým. Národní centrum vypracovalo metodiku k některým úryvkům Lukášova evangelia a Skutků apoštolů, kterou dostali všichni katecheté na začátku září. Celoroční práce měla vyvrcholit biblickou soutěží ve farnostech, vikariátech až eventuálně na diecézní úrovni.

Všechna tato kola proběhla v pražské arcidiecézi a samozřejmě v diecézích moravských. V Hradci Králové měly možnost soutěžit i děti, které

se nemohly zúčastnit diecézního kola. Mohly zaslat vyplněný pracovní list, a tak získat alespoň nějakou odměnu.

V naší diecézi se také někteří katecheté pustili do práce a biblické soutěži. V některých farnostech proběhla farní kola a děti i jejich katecheté byli nadšeni. Po odchodu Míly Ujčkové, vedoucí našeho katechetického střediska, nebylo však v našich silách uspořádat diecézní kolo. Červnové víkendy byly zaplněny mnoha slavnostmi přesahujícími rámec jednotlivých farností. Kněžské svěcení, ministrantské dny, pri-

miční mše sv., poutě apod. A tak jsme závěr biblické soutěže připravili ve dvou oblastech - v Ústí nad Labem a v Bozkově u Semil, kde proběhla současně dětská pouť. Akce se konala 30. května a zúčastnilo se jí asi 120 dětí z mnoha farností. Soutěžilo 12 družstev z Jablonce nad Nisou, Jablonce nad Jizerou, Semil, Železného Brodu, Vysokého, Mladé Boleslavi, Bozkova a možná ještě z dalších míst.

Po společné mši sv., kterou pro děti sloužil P. Jan Jucha, děti i jejich doprovod prožili den plný písniček, dovednostních soutěží i soutěží biblic-

kých znalostí. Pro všechny byla připravena odměna, a tak ani moc nezáleželo na umístění družstev. Z 12 skupin se na prvním místě umístily děti z Bozkova, druhí byli železnobrodští a třetí místo získalo jedno družstvo z Jablonce nad Nisou.

Pro mě osobně byl velmi hlubokým zážitkem pohled na děti, které ve farním kole v Jablonci nad Nisou bezpečně hledaly a nacházely v Písmu svatém odpovědi na všechny otázky biblického testu. Kéž tak dychtivě a nadšeně hledají Boží slovo i ve svém dalším životě.

Veronika Pospíšilová

Mosty mezi Litoměřicemi a Míšní

V loňském roce se na jaře domluvili zástupci města Litoměřice a německé Míšně na vzájemném partnerství a na základě této dohody se začala rozvíjet spolupráce i mezi farnostmi obou zmíněných měst. Míšenští již podruhé přislíbili svou návštěvu v sobotu 6. června. Podle očekávání přijelo dvanáct lidí spolu s jejich pastoračním asisten-

tem. V teologickém konviktu je již čekala skupina místních kluků a děvčat, kterých bylo shodou okolností též dvanáct. Oběd jsme měli objednaný za rohem "U kata". Jeho pacholci nám naservírovali speciálně upravený smažený řízek či sýr. Takto posílení jsme se mohli vydat do přibližně tří kilometrů vzdáleného Terezína.

Procházka vedla příjemným prostředím podél břehu řeky Ohře a po cestě jsme uplatnili své komunikační dovednosti. Někdo konverzoval po anglicku, jiný po německu a ten, kdo žádný jazyk neovládal, nasadil mimiku, různé posunky nebo telepatické schopnosti, takže jsme si všichni báječně rozuměli. Před Terezínem se výprava rozdělila a německá

skupina odešla na prohlídku koncentračního tábora, zatímco my jsme nafukovali gumové rafty na pozdější plavební dobrodružství.

Asi za dvě hodiny se míšenští naplnění dojmy z nacistického lágru vrátili zpět a projížďka na lodičkách po Ohři mohla začít. Pro velké horko se musely některé posádky ochlazovat intenzivním cákáním vody nebo dokonce koupáním v nepřilíš čisté vodě. Po tomto zajímavém zpestření jsme se zúčastnili na konviktu mše svaté, kterou sloužil otec biskup. Jak je známo, Němci obvykle rádi předvádějí své sportovní umění, proto jsme v předvečer natáhli volejbalovou síť a pustili jsme se do turnaje. Na sklonku dne se opékaly buřtíky a zpívaly známé hity od legendárních Beatles. Jako projev přátelství vyměnili si zástupci obou společenství drobné upomínky. Loučili jsme se kolem jedenácté hlučnými pozdravy i máváním kapesníků a těšila nás myšlenka, že brzy opět někteří z nás zavítají do Míšně.

Jan Fogl - Litoměřice

Pomozme obnovit bohosudovský ambit

Jak víme z veřejných sdělovacích prostředků, vznikl nešťastnou náhodou 26. dubna t.r. v půdních prostorách jižní části ambitu, obklopující baziliku Bolestné Matky Boží v Krupce - Bohosudově, požár. I přes zásah sedmi hasičských sborů z Teplicka a Ústecka požár zničil polovinu střechy ambitu bohosudovské baziliky minor.

Nejen bazilika sama, ale i její ambit je významnou kulturní památkou. Vznik ambitu sahá do roku 1584. Nynější podobu mu dal známý litoměřický barokní architekt O. Broggio v roce 1723. Obnova zničené části ambitu se odhaduje na 3,5 milionu korun.

Prakticky ihned po zprávě o nešťastné události začala farnost Bohosudov organizovat sbírky na opravu vyhořelého ambitu baziliky. Například již 9. května s konal

v děkanském kostele v Teplicích benefiční koncert pěveckého sboru EFFATHA, jehož výtěžek byl účinkujícími věnován právě na tento účel. Dodejme, že koncertní sbor EFFATHA, jehož sbormistrem je B. Toušek, má zhruba 60 členů a věkový průměr je okolo 20 let. Je sborem evangelické mládeže, především Církve bratrské.

Peněžní prostředky na opravu bohosudovského ambitu přicházejí z mnoha míst, od podniků, organizací i jednotlivců. Věříme, že i čtenáři ZDISLAVY přispějí k obnově jak svou modlitbou, tak podle svých možností i peněžním darem. Konto Římskokatolické farnosti Bohosudov v Komerční bance (KB) má číslo 273242210207/0100. Děkuje vám předem za sebestmenší dar.

-Vr-

Přátelům Královny hor v Bozkově

Poděkování všem dárcům, kteří přispěli nebo přispějí na opravu maleb litaní v našem poutním chrámu, vyslovuje prostřednictvím Zdislavy duchovní správa farnosti Bozkov. Vaše jména zůstala v anonymitě kvůli ne nejlépe zvolené bance. Zaplať vám Pán Bůh. Po dostavbě lešení začnou restaurátoři pracovat začátkem července. Lešení nebude překážkou konání bohoslužeb ani poutí, které se v Bozkově konají 5.7., 16.8., 23.8., 13.9. a navíc pouť lasaletská 19. a 20. září. O těchto poutních nedělích budou mše svaté v 8 a 10 hodin.

5.7. udělí novokněžské požehnání po mši svaté P. Karel Červený z Loukova u Semil, 23.8. po své první mši sv. u bozkovského oltáře P. Michal Podzimek, rovněž náš novokněž.

16.8. oslavuje generální vikář Mons. Karel Havelka za účasti P. J. Helikara. Tento pak je hlavním celebrantem o pouti 13. září.

S pohledem do budoucna a úmyslem obnovit království Mariino v duších těch nejmenších rozezněly se na našem kúru v máji každou neděli a čtvrtek loretánské litanie zpívané dětskými hlásky. Každý dětský hlásek působí matce radost, zvláště pak Panně Marii. Věřme, že i ona shlížeje z oltáře přijímá dětskou prosbu s laskavostí Matky, Panny a Královny, jak tuto Pomocnici křesťanů po staletí nazýváme. Modlete se, aby i nadále děti přicházely s úctou sloužit dílu lásky davané nám Královnou.

Saletini z Bozkova

Slavnost Těla a Krve Páně v katedrále a na náměstí

Nevycházíme z katedrály se zaťatou pěstí, ale s rukama sepatýma. Tak promluvil pan biskup na začátku mše svaté ze své katedry přes oltář do zaplněných lavic v lodi kostela. Katedrála je vyzdobena květy, jak se sluší na dnešní slavnost. Většinou ji zdobí růže, květy královny květin. Lilí, těch překrásných květů, je letos velmi málo, alespoň tady u nás. Chybět však nesměly. Jejich bělost a vůně se zlatem prašníků. Jak tyto květy oslavují Eucharistii, jejím symbolem by mohly být. Varhany hřmí a smíšený sbor chválí Pána, který po mši svaté se vydá na cestu Dómským náměstím. Drobné kapičky deště jak po ránu rosa osvěžují vzduch. Eucharistický průvod míří ke konzistoři, zahne k proboštství a obrací

se ke kříži, před nímž opět květy zdobí stůl, na němž spočine monstrance z rukou biskupových. Jáhen jasným hlasem podává zprávu o svátosti nejsvětější. Biskupova meditace rozvíjí tuto zprávu, aby vyústila v prosby, obracející se ke Spasiteli pod způsobou chleba. B požehnání se průvod vrací do kostela, pod jehož klenbou oslava zelenočtvrtečního zázraku vrcholí. Dokázala, že svátost Těla Krve Páně nemá své místo jen za dveřmi svatostánku, že patří člověku a jeho srdci.

Mons. Josef Helikar

Z pouti na Svatou Horu

Byla sobota brzy ráno. Nebe bylo šmolkově modré, čistý svěží vzduch a ráno slibovalo nádherný den. V tu dobu se vydalo společenství věřících ze Mšena a přilehlých obcí na pouť na Svatou Horu u Příbrami.

Autobus nás dopravil bezpečně do cíle naší cesty. Z parkoviště jsme mírně stoupající lesní cestou kolem dubu, který - jak hlásala tabulka - pamatoval dobu otce vlasti, došli

na prostranství před překrásnou bazilikou, která je nazývána také mariánským hradem. A tohle přirovnání je opravdu přesné.

Branou jsme vstoupili přímo do svatyně pod širým nebem. Skutečně, bylo to pro mne tak překvapující. Po širém nebem přesně v 10 hodin začala mše. Za zvuků fanfár přišlo 40 kněží s otcem biskupem a provázeli sošku Panny Marie. Všechno bylo tak běžné, jako při každé mši - a přece tak jiné. Množství

lidí věřících (i nevěřících) z litoměřické diecéze i z Prahy a Moravy. 34 autobusy, které nás sem dopravily, už něco vydadají. Po slavné mši byla nesena posvátná soška Panny Marie v průvodu všech, kteří se chtěli připojit, za zpěvu mariánských písní. V překrásně freskami zdobených ambitech se průvod ubíral kolem celé baziliky, aby opět zastavil před vstupním oltářem pod nebeskou klenbou.

Sošku opět postavili tak, aby na ni bylo vidět ze všech stran. V té chvíli jsem si uvědomila, kolik vlastně lidí již tuto sošku vidělo a skrze ni k Panně Marii se obracelo se svými bolestmi a starostmi. Vždyť se před ní modlil již náš první pražský biskup Arnošt z Pardubic, který ji podle mínění odborníků s největší pravděpodobností také vytvořil. To jsou představy, které mě uvádějí v úžas. Jak něco tak nepatrného, jako je téměř

obyčejná dřevěná soška, může přetrvat věky a s jakým poselstvím. Vím, že soška je jen symbolem něčeho většího a nás přesahujícího, ale právě ta uplynulá staletí, která nic neubrala na významu, by mohla být podnětem k zamyšlení.

Z těch všech dojmů, které jsem si odnesla, nemohu vynechat jeden, který se sice může zdát velice všední, ale nedá mi to, abych se o něj nepodělila.

Se vši tou nádhrou a velkolepostí, která provázela mši a průvod, který po ní následoval, byla v kontrastu malá epizoda, která se udála v okamžiku, kdy se vše teprve připravovalo a kdy davy lidí proudily do svatyně a každý chtěl co nejlépe vidět. Vlastně se již blížila desátá hodina a shromáždění se pozvolna uklidňovalo. V tu chvíli se do popředí dostala stará paní. Já jsem stála naproti a všimla jsem si, že paní příliš neslouží nohy. Problesklo mi hlavou "jak jen ta paní vydrží celou dobu stát". Než jsem však domyslela - a myšlenka proběhne velice rychle -, vedle sedící jiná stará paní bleskurychle sáhla do tašky, která stála vedle ní a z tašky vytáhla rozkládací stoličku, kterou stojící paní nabídla. Ta stoličku přijala s prostým, ale tolik vděku vyjadřujícím úsměvem a pohazením ruky, že ta vřelost a láska byla přímo hmatatelná. Uvědomila jsem si, že ony dvě staré paní ani nevěděly, že jsou pozorovány. Tak jsem si znovu potvrdila, jak člověk druhému člověku může být příkladem, aniž to tuší. V dobrém, ale i ve zlém.

Ze Svaté Hory jsme se vraceli přes Zbraslav, kde jsme měli menší zastávku. Navštívili jsme tamější kostel a poklonili se zbraslavské Rodičce Boží. Odtud jsme pak bez zastávky dojeli domů.

Krásné ráno, které slibovalo nádherný den, mé očekávání nesplnilo, ale jen co se počásí týče. Ostatního se mi dostalo vrchovatě. Za to děkuji.

S. Hejnová

Jiný svět

"Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc?" (Ž 121, 1) Pomoc přichází od Hospodina, proč tedy žalmista pozvedá své oči k horám? Žalm 121 je poutní písní, jeho zpěvák je na cestě do Jeruzaléma.

Na svých cestách z Prahy také pozvedám oči k horám - a kloukám a lesům.

Svět má na cestě z Prahy zvláštní podobu. Z velkoměsta se do všech stran táhne síť silnic a dálnic, síť potrubí a drátů, síť rozhlasových a televizních vln. Ta síť má mnoho uzlů, mnoho navzájem propojených měst. Pokrývá celou zemi a mnozí kvůli ní už ani zemi nevidí. V té síti žijeme a ona formuje náš svět, naše zájmy a naše starosti. Orientujeme se v ní a považujeme to za základní pro náš život. Stojíme nohama v síti a z ní se díváme kolem.

Pozvedám své oči k horám. Vím, že až začnou prázdniny, povedou mé cesty jejich středem. Stát budu na louce a svět uvidím jinak. Síť nás často klame, vytváří dojem, že je důležitější než země, kterou pokrývá. Poutá nás do svých falešných starostí - do jízdnic řádů, televizních programů a telefonních čísel. V horách je svět jiný - bližší člověku. Zpěvák žalmu nejprve mění svůj pohled na svět, aby vzápětí zjistil, že "pomoc přichází od Hospodina". Svě oči obrací k horám, aby se přiblížil k sobě, aby si připomněl pravý pohled na svět, aby našel své skutečné starosti, aby pro síť neztratil "nebesa a zemi". Pohled k horám, to je proměna stanoviska sítě ve stanovisko země - ve stanovisko původnější a člověku bližší. A tam, kde je člověk blíž k sobě, je také blíž k "pomoci od Hospodina".

O prázdninách se s nohama na louce a při chůzi v horách učim myslet jinak, než podle starostí sítě.

"Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi." (Ž 121, 1.2)

Martin Nitsche

Dětský den v Ústí n.L.

Nedávno vzniklé a zatím neformální sdružení věřících pod názvem Centrum křesťanské kultury sv. Vojtěcha se na jaře ve spolupráci s ústeckou odbočkou Křesťanské akademie představilo veřejnosti několika přednáškami (např. K. Pilík: Proč ještě dnes číst Evangelium?, J. Bartoň: Republika bez žen, svatá hora Athos, Kovanda: O literatuře na Moravě) a koncerty (P. Lutka a E. Brindsen).

Jeho poslední akcí letošního školního roku byl dětský den. Tímto dnem byla ukončena školní výuka náboženství a angličtiny, která probíhá v kláš-

cené kapely navázaly soutěže určené dětem, díky kterým si ověřily své znalosti biblických postav a světců: sv. Jana Křtitele, sv. Antonína, sv. Josefa, krále Davida a svatého Petra. Každá taková postava s dětmi hrála hru, která na ni nějak navazovala, například u krále Davida se děti trefovaly míčky do čela obra Goliáše, u Petra lovili ryby na udici. Těm nejmenším při tom směli pomáhat rodiče. Celý den ukončil oheň spojený s opékáním špekáčků.

Dne se zúčastnilo hodně dětí s rodiči. Protože akce byla propagovaná i na veřejnosti,

teře dominikánů v klubu Vojtěšek.

Zlatým hřebem celého dne byla pražská skupina Ztracená kapela. Během dne se představila dvakrát: nejprve na mši pro děti v arciděkanském kostele (zde mimo jiné zazpívali ordinárium v jejich úpravě pro děti) a potom na vlastním koncertě pro děti odpoledne. Jejich písničky vyvolaly u posluchačů, zvláště u dětí, spontánní ohlas.

Vystoupení Ztracené kapely však ještě nebylo vše, co se při dětském dnu dalo zažít. V kostele přijali křest dva dvanáctiletí chlapci z Trmic. Odpolední program dětského dne probíhal na zahradě kláštera sv. Vojtěcha. Na vystoupení Ztra-

bylo zde vidět mnoho nových tváří.

Kromě Centra křesťanské kultury sv. Vojtěcha akci skvěle připravila i skupina katechetů spolu s nejstarší mládeží z farnosti. Akci také podpořil Arciděkanský úřad v Ústí nad Labem.

Centrum křesťanské kultury s další činností počítá od října: přednáškami (např. Josef Suchý: O Lužických Srbech), výukou náboženství (včetně dospělých – Hovory o víře, katechumenát), výukou německého a anglického jazyka (i pro děti předškolního věku), hry na zobcovou flétnu pro děti. Pán Bůh zaplať.

*Ditta Haráková
a Jan Rajlich, OP*

... a v Liberci

Již tradičně se v Liberci na louce poblíž kostela U obrázku koná dětský den pro děti z celého libereckého vikariátu. Přípravují ho společně liberecké farnosti, Vratislavice a Jablonec n.N.

Letos se konal v deštivou a chladnou sobotu 13. června, ale přesto se jej zúčastnilo téměř 150 dětí. Vzhledem k počasí se dopolední program konal v jídelně ruprechtické zá-

kladní školy. Děti měly po farnostech předvést scénky na vylosované úryvky z Nového zákona (záběr z jedné z nich je na fotografii).

Po obědě se trochu vyčasil, a tak alespoň některé z připravených soutěží mohly proběhnout venku. Děti na všech disciplínách získávaly žetony, za které pak v "obchodě" nakupovaly sladkosti a jiné dobroty.

-lub-

Zasedal sekretariát komise plenárního sněmu

Za předsednictví olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera se konalo 5. zasedání přípravné komise Plenárního sněmu katolické církve v ČR (15.6.). Mimo jiné byla řešena otázka zapojení již fungujících společenství, ústředně řízených církevních organizací, hnutí a sdružení do procesu přípravy sněmu; hovořilo se o využití jejich zkušeností a vlastní metodiky práce při zpracovávání sněmovních materiálů.

Analytická sekce sněmu začíná pracovat ve třech tý-

mech: v týmu historického průzkumu, sociologického průzkumu a týmu pro zpracovávání výstupů ze sněmovních kroužků. Informační sekce dokončuje domovské stránky katolické církve na Internetu, kde bude také stránka plenárního sněmu, včetně možnosti zaslat příspěvky. Generální sekretář přípravné komise P.ThDr.Ing. Miloš Raban informoval o existenci neoficiální sněmovní stránky a internetového sněmovního kroužku.

-čbk-

Závěr roku na pražské KTF

S letošním akademickým rokem na Katolické teologické fakultě UK se rozloučili bohoslovci a vedení Arcibiskupského semináře v Praze ve čtvrtek 18.6. při mši se slavnostním požehláním, kterou celebroid arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

Akademický rok 1997/98 zakončilo v pražském semináři celkem 74 bohoslovců. Rozdělení podle diecézí: České Budějovice - 12; Hradec Králové - 14; Litoměřice - 11; Olomouc - 1; Plzeň - 9; Praha - 24.

-čbk-

Biskup jede na pouť

Co je na tom zvláštního? Vlastně nic. Nejede sám. Jeho auto je takovou malou kapličkou. Bývá to už na začátku cesty, kdy ti, co jedou s ním, předřikávají desátky růžence. A když se jede na pouť, nemůže být lepší začátek cesty. Tak tomu bylo i v sobotu 30. května. To je den svatě Zdislavy. A kam se jede, nemusím ani říkat. Když se vlevo objeví soběnický kostel, z dálky tak pěkný, poněvaď nikdo na dálku nepozná, že je úplně vyloupený a že svému účelu dnes neslouží.

Ach, ty Soběnice. Při té vzpomínce by se asi monsignore Poul, u jehož stolu a v jehož bytě na něho vzpomínám, rozplakal. Byl přesvědčen, že v Soběnicích se narodil blahoslavený Hroznata. Proč by to nebylo možné? Je jisté, že jeho rod měl část svého panství v Litoměřicích - tam, kde je dnes Jezuitská ulice. Soběnice ale zmizí za chvilku z očí, biskupovo auto je rychlejší než pohled do dálné minulosti.

Následují Liběšice, kde je komín s čapím hnízdem a kde Murárikovo připomíná pana profesora Zedníčka z pražské teologic-

ké fakulty. Úštěk - a ujíždíme k biskupovu letnímu sídlu, které také nepřipomíná Castel Gandolfo. Zahrádky nás přiblíží České Lípě, která přinese trochu radosti několika opravenými kostely. Ten v Novém Boru jsme ani nezahlédli - objíždka kolem města to nedovoluje. Ale to už jsme v Jablonném, městě Zdislavině. A to je první cíl dnešní pouti.

Z kostela proniká zpěv a varhanní doprovod. Kostel je zaplněný poutníky už při první dnešní mši svaté. Zaparkujeme před chaloupkou sester dominikánek, které už připravují kávu pro osvěžení po cestě. Jablonská pouť vyvrcholí pontifikální koncelebrovanou mší svatou, při níž pan biskup, který dřív, než přistoupí k oltáři, usedl do zpovědnice - i kajícíci chtějí dříve očistit svou duši, než přistoupí k eucharistické hostině. Pan biskup ve svém kázání vzpomíná na Zdislavu, která svůj plodný život prožila na Lemberku. Díky Bohu za to, že i dnes je krásná bazilika zaplněna věřícími, z nichž řada přijíždí až ze Slovenska. Pan biskup není u oltáře sám. Dominikánské hábity

hrály mezi ostatními kněžími sice přesilovku, ale svatoštěpánská diecéze ve svých kněžích prozrazuje, že si své Paní z Lemberka nad jiné váží. Svatá Zdislava má matkám a manželkám dneška i přes staletí tolik co říci.

Po obědě v klášteře pan biskup znovu usedá za volant svého vozu a míří uličkami města tam, kde je možné alespoň na několik okamžiků zahlédnout Zdislavu Lemberk. Potom ujíždíme dál krůpěmi deště přes Liberec k Turnovu, který také připomíná svou Zdislavu. Odtud pak dál do Českého ráje po silničkách, připomínajících polní cesty, lemovaných kvetoucími keři černého bezu, stolistých růží a stromů akátu.

Vesnice za vesnicí se střídaly až k Vyskři s poutní kapličkou svatě Anny. Cílem ale byla Sobotka s dominantou Humprechtu a opraveným kostelem sv. Maří Magdalény, o kterém by dnes už pan děkan Soukal nemohl psát na korespondenční lístky: "Soboteky starý chrám, ten vám je už na spadnutí..." Ano, to byl ten starý děkan, který v létě probouzel v kostele při

kázání babičky, utahané prací v polích tím, že vzal do rukou knížku s prohláškami, otevřel ji a četl: "V stav svatého manželství vstoupiti mívá..." A když viděl, jak babky zvedají hlavy a napínají uši, pokračoval: "a když jste se tak hezky probudily, tak poslouchejte dál kázání."

V Sobotce mají dnes slavnost. Pan biskup přijíždí udílet svátost křesťanské dospělosti - biřmování. Biřmovance a ostatní věřící doprovázela dechovka skoro o dvaceti muzikantech.

Čas téměř už letního dne se naplňoval. Krajina se zatahovala těžkým kobercem mraků. Hrom duněl zatím z dálky. Auto s litoměřickou poznávací značkou už zase bylo na silnici. Minulí jsme Semtínskou lípu, které není možné si nevšimnout. Sjížděli jsme do údolí s hradem Kostí a Helikarovou hospodou. Mířili jsme k Žďáru a přes něj k Turnovu, který nás přivedl na dálnici ku Praze. Opustili jsme ji ale brzy u Mnichova Hradiště, projeli jsme Bělou pod Bezdězem a přes Zahrádky už cesta vedla k domovu.

Mons. Josef Helikar

Fotbalový turnaj v Litoměřicích

Jak se již stalo tradicí, uskutecnilo se i letos několik dní před začátkem prázdnin sportovní klání fotbalových týmů z celé naší diecéze. Přes nepříliš příznivé počasí se jich sjelo v sobotu 13. 6. na jubilejní pátý ročník 12, a tak organizátorům z Diecézního centra pro mládež přibýly starosti, jak po třech dnech vytrvalých dešťů zajistit odpovídající hrací plochu. Naštěstí se řešení našlo a všechna utkání mohla být odehrána v tělocvičně pedagogické školy. V zájmu regulérnosti (mimolitoměřická družstva neměla do haly vhodnou obuv) bylo rozhodnuto, že všichni budou hrát naboso.

Samotný turnaj zahájili účastníci boji ve 4 tříčlenných skupinách, jejichž vítězové pak sehráli dvě semifinále a vrcholem bylo

finále a utkání o třetí místo. Všechna utkání byla hrána v duchu fair-play a přes vysoké tempo i nasazení díky Bohu nedošlo k žádnému vážnějšímu zranění, k čemuž jistě přispěla i netradiční "obuv". Výsledné pořadí semifinalistů vypadá takto:

1. Antiochia Křešice
2. Senioři (finále skončilo 2:1)
3. Konvikt Litoměřice
4. Trmice-Březňák

Medailisté převzali ocenění z rukou Vládi Novotného před začátkem závěrečné mše svaté, kterou sloužil P. Forbelský v kostele svatého Vojtěcha. Křešičtí tedy mohou o další rok prodloužit oslavy vítězství a je jen na vás, jestli se příště pokusíte přerušit jejich obdivuhodnou sérii a dosednete na litoměřický fotbalový trůn.

Jan Bleša (Tk)

Vítězné družstvo Antiochie z Křešic

Všednost

Křesťanský byt zpravidla zdobí kříž, který jsme pověsili na stěnu. Většina obyvatel si už na něj tak zvykla, že ho ani nevnímá, podobně jako všechny ostatní obrazy a nábytky. Jen občas nová návštěva řekne "Vy ale máte zajímavý kříž". A tak se k němu obrátíme a řekneme: "No vidíš, už je zase na něm prachu, budu to muset otřít..." a život jde dál. Kde jsou ty doby, byly-li takové, kdy se celá rodina sešla večer před těmito kříži v rohu světnice a uzavřela celý den do Boží náruče. Možná kdybychom se to i my naučili se železnou pravidelností dělat, snad bychom právě v onom Ježíšově kříži našli návod

na řešení mnoha našich bolestí. A asi nejběžnější duchovní bolesti, kterou si občas uvědomujeme, tváří tvář liturgickému mezidobí, je všednost.

Únava a zklamání z nelásky v nás i kolem nás občas zasáhne každého a zpravidla už není nic "při ruce", co by nás rozptýlilo.

Svět si se všedností dokáže "poradit" - alespoň na chvíli. Unavený svět se prostě navzdory všednosti chce jen bavit. Chce vyjít z života jenom to sladké. Odtud pramení důvody všech těch přeplněných domovů důchodců nebo rozvody, potraty, uzavření jednoho k druhému. Pod heslem "už jsi mi zevšedněl" nebo

"už mi jen překážíš" hází do koše nejenom věci, ale i své bližní. Ale tudy snad pro nás cesta nevede.

V čem je kořen bolesti všednosti? Kdyby všednost byla jen nicnekonání, pak by byla ještě snesitelná. Ale právě ve všedních dnech se odhaluje mnoho z toho, co nám okolí i vlastní špatnost nedokázala ukázat o slavnostech. Málokdo si uvědomí neschopnosti, ano i hříchy své i bližních, ve svátečních dni. Avšak právě v tyto anonymní pondělky až pátky se člověk dozví mnohou pravdu a ta mu často vezme vítr z plachet jeho radosti: Tolik pravdy o našich slabostech, tolik pravdy o nelásce našeho

okolí...

A právě tady začíná fungovat pohled na ten zaprášený kříž.

Ten, kdo na něm visí, to všechno, co je v nás a kolem nás plné špíny a zla, sám poznal a zná dodnes. Jeho nic nepřekvapí. A právě ty rozprážené ruce i v nejvšednější den připomínají Jeho věčná slova: "Ano, ve světě máš mnoho soužení. Ale buď dobré myslí, já jsem už přemohl celý tento krutý všední svět." (srv. Jan 16,33)

Odkud jinud lze načerpat v okamžiku novou sílu než právě odtud? A nebo je to vážně jen kus nábytku?

P. Michal Podzimek

Zimmer frei

Kolik takových, různě vyvedených nápisů vábí cizince k ubytování. Při silnici vedoucí do Jetřichovic, bráně Českosaského Švýcarska, jich spatříte také několik. Uvidíte však také něco, co odrazuje. Je to přeražený litinový kříž. Na jeho podstavci již těžko přečtete následující slova:

*Svět kolem Tebe
právě teď se mění.
Jak by uniknout chtěl
svému Stvořiteli.
A tento kříž v něm
malé zastavení.
Je tu i pro tvé oči
kdyby unaveny,
na krásou zapomenout
chtěly.*

Chodím kolem toho kříže víc jak čtyřicet let. Uražen a sražen byl několikrát. Vždycky se ptám: Proč? Provokuje?!

Uprostřed přírody, díla Stvořitele, ten kříž volá: "V jednoho Boha věřit budeš!" Provokuje, protože člověk chce věřit své ideologii, svým penězům.

Připomíná: "Nevezmeš jméno Boží nadarmo". A člověk

říká "Herr Gott", když se mu nedaří nějaká práce na chalupě. Spolu se zvonem opraveného jetřichovického kostela kříž volá: "Pomni, abys den sváteční světil." Člověk musí obrátit seno, natřít stěnu. Má na to jen víkend a je tak hez-

nezastřelil. Ale i slovo má bolestný až smrtící účinek. Připomínáš člověku, aby láska byla láskou a nezvrhla se ve smyslnou rozkoš a vydírání.

Proč mi vyčítáš, že si vezu polena z lesa ze živého stro-

ky. Svědomí člověka je vyzýváno: "Cti otce svého a matku svou". Ona čeká na svého syna v domově důchodců, zatímco by její oči mohly vnímat letní zeleň. Proč mi říkáš: "Nezabiješ"? Vždyť jsem nikoho

mu, vždyť druhý to dělá taky, když v lese už nic neleží. Večer u ohně probíráš se svou přítelkyní prohřešky svých přátel. Ježíš z kříže volá: "Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému". Když

oheň dohoří, natáhneš ruku ke své přítelkyni a kříž ti připomíná: "Nepožádáš manželky bližního svého." Ráno se probudíš do krásného dne. Možná, že ho nebudeš vnímat. Do tvého oka padne sousedovo nové auto. Budeš mu závidět.

Jedna provokace za druhou. Co mi to děláš, kříži, už je toho dost. A přece - kdyby ses, člověče, zastavil a unavené oči objevily znovu krásu Božího díla kolem tebe, mnoho by se změnilo. Možná, že bys začal plnit i Jeho vůli.

Aby do volného pokoje mohl vstoupit host, musí se otevřít dveře. Aby do tvého života mohl vstoupit Ježíš, musíš mu otevřít dveře svého srdce. Pak už kříž nebude výzvou k ničení, ale místem díkyvzdání. Okolí kříže bude budit důvěru. Proto je naši předkové stavěli na křižovatkách cest. Tady však leží.

Až na svých cestách usednete u paty kříže, přečtete si znovu výzvu kříže v Jetřichovicích.

František Němeček

Prázdniny s dětmi

Loni jsme na stránkách prázdninového dvojčísla dali všem rodičům několik rad, jak by mohli využít času prázdnin a dovolené, aby to byly chvíle co nejkrásnější, aby přispěly k obohacení života v rodině i k prohloubení vztahů mezi všemi jejími členy. Zdůraznili jsme, jak je důležité využívat času co nejvíce k povídání s dětmi, intenzivně prožívat chvíle v přírodě, hledat a objevovat její krásy, děkovat a chválit Pána právě uprostřed přírody - třeba při západu slunce, na vrcholcích hor, uprostřed ticha lesů apod. Doporučili jsme i jako zdroj společné radosti využívat co nejvíce her, zpívání, vyrábění drobných výrobků a pozornosti, předčítání zajímavých i veselých textů nebo knížek na pokračování, hádanek apod. Kdo by si snad chtěl všechno osvěžit, může si to znovu najít v dvojčíslu 7+8/1997 na straně 15.

Jestliže jsme se loni snažili dětem více přiblížit osobu Krista, pak bychom letos mohli a měli hovořit víc o Duchu svatém a dětem jeho působení víc přiblížit. Příležitost k tomu mít budeme - jen jí využít.

Přejeme vám, aby Duch svatý vás v tomto roce zvláště silně inspiroval a napovídal vám a vedl vás k tomu, abyste vždycky vybrali právě to, co děti i vy nejvíce potřebujete.

O větru

Možná, že s dětmi zažijeme chvíli, kdy se třeba před bouřkou zvedne najednou víchř - rozevlaje záclony v oknech, rozmetá nám kupky sena na zahradě. Jindy zažijeme víchřici třeba na horském hřebeni, možná, že půjdeme kus cesty v silném větru, budeme s ním bojovat, když půjdeme proti němu, a bude nás pohánět, bude-li nám foukat do zad.

Někteří z nás možná jezdíme na plachtnici nebo dovedeme surfovat. Nebo budeme aspoň surfaře pozorovat při jejich jízdách na vodní ploše. A připomeneme si při tom, jak Duch

svatý sestoupil na apoštoly právě v podobě takového víchru. Můžeme si to přečíst v Bibli ve Skutcích apoštolů (Sk 2,2). A uvědomíme si s dětmi, jak Duch svatý působí ve světě opravdu podle slov apoštola Pavla: "Vít vane, kam chce, slyšíš, jak hučí, ale nevíš, odkud přichází a kam jde..." A tak, jako je nám jasné, že třeba surfař může letět přímo vpřed bez pádů do vody, když se poddá správnému směru větru a nechá se jím hnát, snažme se s dětmi toho využít a společně prosit - např.:

- Protože Duch Boží vane, kam chce, ať se snažíme poznávat, kterým směrem se máme dát. Duchu svatý, pomoz nám!

- Ať se snažíme v každé situaci poznat, jak v nás působí Boží Duch, abychom ho nenechávali přicházet a odcházet bez užítu.

- Ať nás Boží Duch pohání tak, abychom se vyhnuli různým oklikám a scestím, ale směřovali tam, kde nás chce mít Bůh.

- Ať víchř působení Ducha svatého od nás odežene všechno špatné, otravné, co na nás působí.

- Ať síla Ducha svatého odvane z naší rodiny (družiny, farnosti, našeho společenství...) všechno, co nám škodí, co je zvadlé, zastaralé, zatuchlé, neživotné, nečisté.

O ohni

I o letošních prázdninách se nám aspoň jednou stane, že budeme sedět společně u ohničku. Někdy to bude ohniček, při kterém si budeme zpívat a povídat, někdy slavnostní táborový oheň, někdy nám oheň usuší promáčené oblečení nebo uvaří jídlo na cestu.

Oheň nám v každém případě připomíná vždycky Ducha svatého: "A ukázaly se jim jazyky jako z ohně" (Sk 2,3). Oheň dokáže svítit do tmy, zahání strach, úzkost, temnotu...

- Ať nám na cestu svítí Duch svatý, abychom nebloudili, ale každý den poznávali svou cestu. Dávej nám svoje světlo, Duchu

svatý!

- Ať je nám Duch Boží světlelem i na cestách naší družiny (našeho oddílu), na cestě každého z nás.

- Ať Duch Boží zažene i naši nejistotu, naši úzkost, náš strach z budoucnosti.

- Ať je nám s Duchem svatým vždycky jasné, co máme dělat.

Už mnohokrát v životě jsme zakusili z vlastní zkušenosti, že oheň hřeje, dává teplo, zahřeje v chladu a zimě, dovede navodit dobrou pohodu, dokáže rozehřát k činnosti, překonat pasivitu.

- Ať Duch svatý, neumdlévající oheň, zažene chlad naší lhostejnosti, chlad a sobeckost našich myšlenek a citů.

- Ať Duch svatý sám působí, aby v nás nikdy neochladla naše láska k Bohu a lidem.

- Ať je pořád vroucnější naše láska, která dokáže dávat teplo a radost všude, kde teď o prázdninách budeme.

- Ať se učíme poznávat, čím bychom mohli potěšit ty, s nimiž se setkáváme.

Určitě si taky budeme v létě ra ohničku vařit nějaké jídlo, teplý čaj pro zahřátí a proti žízní po túře, abychom pak mohli putovat dál. Oheň svou silou dokáže z nepoživatelných surovin udělat v krátké době dobré, chutné jídlo.

- Duchu svatý, změň to, co je v nás nehodnotné, nevyzrálé, syrové, aby se to změnilo na dobré a užitečné.

- Změň naši sobeckost a lhostejnost v zájem o druhé.

- Změň naši ochablost a pohodlnost na opravdovou, nezištnou službu.

- Změň naši malomyslnost a skleslost v důvěru ve tvoji moc a sílu.

- Ať můžeš, Duchu svatý, působit na nás jako na apoštoly, kteří byli zprvu za zavřenými dveřmi, ale pak už se nebáli otevřeně šířit Kristovo učení!

O vodě

A ještě něco. Určitě si taky

o prázdninách znovu uvědomíme, jak je důležitá voda. Využijme toho s dětmi. Možná, že jsme už s nimi zakusili, jak je to zlé, když voda není nebo když je daleko. A připomeneme si společně v takové chvíli Kristova slova: "Kdo žízní, ať ke mně přijde a pije, ten, kdo ve mne věří." Jak říká Písmo, potečou proudy vod z jeho nitra. To řekl o Duchu, jehož měli dostat ti, kdo v něho uvěřili (Jan 7,37-39). Stálo by za to zamyslet se nad tím se staršími dětmi. Možná, že samy děti přijdou na to, že voda nemůže proniknout tam, kde je nepropustná, tvrdá půda. Necháme je třeba, aby každý sám vyjádřil prosbu, co cítí.

- Ať sám Duch svatý uhasí žízeň mého přání žít správným životem podle Božích představ.

- Ať mě jako voda očistí od všeho, co špatného na mně ulpívá.

- Ať mě očistí od každé nepravdivosti nebo falešného kamarádství.

- Ať je Duch svatý pro mě jako voda, která tvoří velkou složku mého těla - ať mě celého pronikne a naplní svou mocí.

- Ať sám Duch svatý odstraní moji tvrdost, neústupnost, uzavřenost.

To je jen stručný náznak, jak je možné využít léta k prohloubení poznání a vztahu k Duchu svatému. Sami určitě přijdete na další možnosti.

V každém případě vám přejeme, abyste prožili v létě nezapomenutelné chvíle se svými dětmi, abyste měli na co vzpomínat v zimě i po celý život.

Jak říká P. Leppich: "Všichni potřebujeme změnu, odpočinek, volno, abychom načerpali nové síly a doplnili i ty stránky osobnosti, které práce nechává ležet ladem. Dovolena není únik, ztracený čas. Měla by být uvolněním, osvěžením, zamýšlením, zastavením na cestě. Důležitý čas, abychom se v té době ještě víc naučili milovat."

Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích a peníze

Minule jsme vám slíbili, že vás seznámíme s rozpočtem projektu Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích. Kdo je zvyklý uvažovat v relacích rodinného rozpočtu, měl by si na to raději sednout. Kdo má trochu přehled o cenách nemovitostí a stavebních prací, ten se moc divit nebude. Možná, že i uzná, že tak strašné to zase není. Jde o 39 milionů Kč. Z toho stavba a přístavba představuje něco přes 31 a vybavení necelých 8 milionů Kč. Nepotřebujeme všechno najednou. V letošním roce je třeba dát dohromady 1 milion, aby mohly být dokončeny projektové práce a zajištěno územní rozhodnutí a stavební povolení. V roce 1999 je třeba zajistit 29 milionů a v roce 2000 zbývajících 9 milionů. Věříme, že se to podaří a že s pomocí Boží Hospic sv. Štěpána otevřeme přibližně v září roku 2000. Už se nemohu dočkat, jak všem těm pochybovačům, kteří nás neustále "povzbuzují" slovy typu: "Vy na to stejně nebudete mít", vytřeme zrak.

Až dosud ministerstvo zdravotnictví všem novým hospicům (Červený Kostelec, Praha, Plzeň a Rajhrad u Brna) poskytlo dotaci na investice ve výši 70% nákladů. O tuto dotaci budeme i my v řádném termínu, tedy koncem letošního léta, žádat. Výsledek bude znám začátkem příštího roku. Chybějících 30% musíme zajistit z jiných zdrojů. Za předpokladu, že nám státní dotace bude přiznána, slíbila předběžně nadace Renovabis (SRN) přispět částkou téměř 2 miliony Kč. V České televizi na kladné vyřízení čeká naše žádost o zařazení projektu mezi letošní adventní koncerty. Konkurence je obrovská. V minulém roce každý projekt

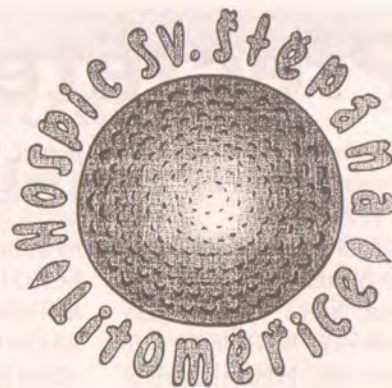
tímto způsobem získal 1,5 milionu Kč. To jsou zatím naše hlavní želízka v ohni. Rozhodně tam jen trpně neleží. Budou-li i nadále vaše modlitby a pevná víra v Boží všemohoucnost ten oheň rozdmýčkat, jistě neuhasne. Znovu tedy věřící prosíme o modlitby a kněze o mši svatou za toto dílo. I když je tu dnes řeč převážně o penězích, nejde tu o ně. Znovu připomínám - v hospici jde o duše! Peníze jsou "to ostatní", co nám bude přidáno, když budeme nejprve hledat království nebeské. Zůstaňme důslední. Jistě budeme hledat sponzory - ale až na druhém místě! Vyplatí se za vytipovaného sponzora nejdříve se modlit, moudré je i domluvit se předem s jeho andělem strážným - a teprve pak jednat.

Už jste si možná spočítali, že i kdyby všechna želízka v ohni vyšla, i tak ještě zbývá dost slušnou částku vybrat od sponzorů a dárců. Pro ně jsme zpracovali stručnou, prý docela atraktivní verzi projektu, v níž je seznamujeme s naším záměrem, a prosíme je o finanční pomoc nebo její písemný příslib pro příští dva roky. Budeme-li totiž schopni k žádosti o státní dotaci přiložit dost důkazů o tom, že jsme schopni chybějících 30% zajistit, naděje na její přiznání bude mnohem větší. Zkušenosti ukazují, že celkem nemá smysl rozesílat poštou případným sponzorům žádosti bez předchozí osobní domluvy. Takovou záležitost je třeba projednat a dobře připravit. Každý úspěšný podnikatel nebo firma totiž dostává podobných žádostí na stůl denně několik. Proto osobní doporučení projektu člověkem důvěryhodným, známým, příbuzným nebo jinak blízkým je zá-

kladem úspěchu. Máte-li takovou možnost, prosíme vás o zprostředkování kontaktu. Ozvěte se nám na níže uvedenou adresu, případně uveďte svůj telefon. Domluvíme se s vámi na dalším postupu. Můžeme vám zaslat jeden výtisk projektu, abyste s ním mohli případného sponzora sami seznámit. Bude-li to třeba, přijede po předchozí domluvě někdo se sdružení zodpovědět případné další dotazy potenciálního sponzora.

Významně zvýšit naději na přiznání státní dotace pro litoměřický hospic je možno i jinými způsoby. V žádosti budeme muset uvést i počet členů sdružení. A těch je zatím pouze devatenáct. Naštěstí je mezi nimi Biskupství litoměřické a také Městský úřad Litoměřice, což má nepochybně svoji váhu. Přesto by měl severočeský region dát zřetelněji najevo, že o hospic opravdu stojí. Řádný člen, je-li výdělečně činný, přispívá měsíčně částkou 100 Kč, pro ostatní je stanoven příspěvek dobrovolný. Přihlášky vám na požádání obratem zašleme.

Abychom ale nemluvili jen o penězích, máme tu pro vás zajímavou pozvánku. Od 22. srpna do 20. září vždy od 9 do 18 hodin bude u Panny Marie Sněžné v Praze 1 na Jungmannově náměstí prodejní benefiční výstava obrazů Marie Jirmanové, malířky a dobrovolnice z Hospice Anežky České. Po celou dobu výstavy se bude při této příležitosti konat veřejná sbírka ve prospěch Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích. Doufáme, že stav na našem účtu, kte-

rý k 10.6. činí 78.041,70 Kč, během této akce patřičně vzroste. Reprodukce vystavovaných obrazů jsou součástí neprodejně publikace Hospic slovem a obrazem, kterou zde bude možno získat. Jde o volné pokračování knížky Hospice a umění doprovázet. Shrnuje pozitivní zkušenosti s doprovázením umírajících od více než osmdesáti spoluautorů - pozůstalých, personálu a dobrovolníků hospice, stážistů i dalších lidí, a na křídovém papíře také čtyřia dvacet reprodukcí obrazů Marie Jirmanové.

A na závěr ještě jedno pozvání. Tentokrát na zájezd do Hospice Anežky České v Červeném Kostelci, který připravujeme předběžně na sobotu 3. října. Cena bude režijní, hodinu odjezdu upřesníme dodatečně. Do autobusu lze nastoupit v Litoměřicích, České Lípě, Sobotce a Jičíně, případně dle dohody i jinde na trase. Zájezd se uskuteční, přihlásí-li se dostatečný počet zájemců. Zájemcům ze vzdálenějších míst zajistíme podle potřeby nocleh v Litoměřicích. Na korespondenčním lístku uveďte jména přihlašovaných osob, kontaktní adresu, event. telefon. Kdo dřív přijde, do autobusu se vejde... Připomínáme kontaktní adresu: Sdružení pro založení a podporu hospice Litoměřice, Stránského 1313/32, 412 01 Litoměřice.

MUDr. Marie Svatošová

Přečtěte si...

Moudrost pouštních Otců, Pravoslavné nakl. Eliáš, Jihlava 1997, 95 Kč

Minule jsme zde uvažovali o třech knihách P. Anselma Grüna, které se zaobíraly moudrostí Otců pouště pro dnešní dobu. Naši bratři z pravoslavného nakladatelství Eliáš vydali výběr z výroků svatých Otců prvních křesťanských století. Všichni ti, kdo se snaží plnit přikázání Boží, zde mohou nalézt řadu užitečných poučení.

Špidlík, Tomáš: Znáš Ducha svatého?, Refugium-Velehrad 1998, 89 Kč

Špidlík, Tomáš: Znáš Krista?, Refugium-Velehrad 1998, 89 Kč

Doufám, že není mezi námi nikdo, kdo by neznal jezuitu P. Špidlíka. Nečetl-li nic od něho, určitě slyšel některou z jeho pátečních promluv na vlnách vatikánského rozhlasu. Nyní od něj vyšly dvě knížky v edici Cesta do třetího tisíciletí. Ta první se zabývá Kristem, jemuž byl věnován první rok přípravy na velké jubileum. Poznáváme v ní Krista v modlitbě, liturgii, Písmu, bratřích, v životě svatých, ve svědomí. Ve druhém svazku se čtenář dozví velmi přístupnou formou vše o Duchu svatém.

Görressová, Ida Friederike: Syn země, Refugium-Velehrad 1998, 147 Kč.

Tato kniha obsahuje tři eseje, které nechtějí být nějakým filosofickým či teologickým vyjádřením, ale které chtějí vyjasnit záhadnou tvář genia. Kniha je bohatě prokládána Teilhardovou korespondencí, z níž můžeme vyčíst základní rysy poselství Pierra Teilharda de Chardin.

Sokol, Jan: Malá filosofie člověka, Slovník filosofických

pojmu, Vyšehrad 1998, 190 Kč

Kniha má svůj základ v přednáškách, které autor, současný ministr školství, jako vysokoškolský učitel pronesl na Pedagogické a Filosofické fakultě UK. Je doplněna slovníkem základních filosofických pojmů, které usnadní pochopení textů.

Sv. František Sáleský: Pojednání o lásce k Bohu, Matice cyrilometodějská, 1998, 187 Kč

První český překlad jedinečného díla sv. Františka Sáleského, které patří k mistrovským dílům katolické mystiky. Člověk na světě nemůže dělat nic většího a vznešenějšího, než milovat Boha a bližního a spolehlivou cestu v tomto úsilí mu ukazuje sv. František Sáleský. Kniha má jednu vadu: není uveden překladatel.

Simmaiová, Marie: Duše u očistci, MCM 1998, 45 Kč

Útlá knížka německé mystičky, která pomáhala duším v očistci.

Guardini, Romano: Andělé, Kostelní Vydří 1998, 39 Kč

Autorovy teologické úvahy nás vedou zpět k biblickým pramenům a postava andělů je mu podnětem k tomu, aby uvažoval o lidské svobodě a důstojnosti, o čase a věčnosti, o prozřetelnosti Boží.

Fizzotti, Eugenio: Být svobodný, Kostelní Vydří 1998, 69 Kč

Kniha má podtitul Jak svobodně jednat a myslet v konzumní společnosti. Její autor je salesiánský kněz a psycholog – a novinář. Má možnost soustavně zkoumat duši člověka, je zvědavým pozorovatelem a zároveň starostlivým pomocníkem. Dokáže skutečně vidět člověka oproštěně, bez zátěže ukládané často společenský-

mi a kulturními poměry. Mnozí po nahlédnutí do této knihy se mohou zeptat, jestli existuje nějaký recept na to, jak být svobodný. Autor zde předkládá na závěr vizi víry, která poskytuje plné jistoty. Jsme opravdu svobodni, když dokážeme zůstat pány sebe sama, svého osudu, když si budeme vědomi úlohy, kterou okamžik za okamžikem hrajeme.

Grün, Anselm: Proměňující moc víry, Kostelní Vydří 1998, 49 Kč

Pomocí krátkých promluv se autor, který je u nás velmi dobře znám a velice oblíben, propracovává k cestě k Bohu, která je nová tím, že je nahlížena pohledem víry. Víru reflektuje autor jako cestu k Bohu ve třech stupních: víra, láska, chvála. Podstata víry spočívá v dobrém vidění skutečnosti. Láska vyplývá z víry, je chováním odpovídajícím víře. Chvála pak je slovním vyjádřením našeho poznaného a prožitého jako dobré.

-mela-

Biřmování

Vážení a milí, pětkrát jsem začínala psát o biřmování v Lounech. Nejvznešenější, nejkrásnější slova mi nebyla dost dobrá. Zamýšlela jsem se nad tím ze všech stran, ale marně. Buď je působení Ducha svatého nepopsatelné, nebo je nad mé síly.

Povím to tedy úplně prostě. 17. května přijel pan biskup Josef Koukl do chrámu sv. Mikuláše udělit svátost biřmování jedenácti křesťanům. Tři z nich byli na první pohled dospělí, ostatní chlapci a děvčata jako květ.

Mši sv. doprovázel velmi pěkně dětský chrámový sbor. Pan biskup promluvil o působení Ducha svatého. Poté nás biřmoval a každého se při této příležitosti na něco zeptal.

Všichni odpovídali vzorně, jen jedna Monika nevěděla, kde je její jmenovkyně pochovaná. Ještě, že si vzpomněla na syna této světice, sv. Augustina. Jméno si vybrala teprve týden před biřmováním, a tak si nestačila odbornou literaturu a vědomosti si s radostí doplnit. Jak to vím?

Biřmovací jméno Monika si přidala ke jménům

Helena Zdislava Nejedlá

Knihy vydané Karmelitánským nakladatelstvím lze objednat písemně, telefonicky či faxem na adrese:

zásilková služba
Karmelitánské nakladatelství
Kostelní Vydří 58
380 01 Dačice
tel. + fax: 0332/3650
e-mail: karmel@da.bohem-net.cz

Na téže adrese lze objednat katalog kompletní produkce Karmelitánského nakladatelství, který Vám bude bezplatně zaslán.

Knihy vydané nakladatelstvím Portál lze objednat stejným způsobem na adrese:

Portál, s.r.o.
Klapkova 2
182 00 Praha 8
tel./fax 02/689 1120
02/689 1244
e-mail:portal@comp.cz
http://www.portal.comp.cz

Kněžská svěcení a ministrantské setkání v jednom dnu

Mnoho poutníků nejen z litoměřické diecéze cestovalo 6. června do Jablonného v Podještědí do baziliky minor sv. Vavřínce a sv. Zdislavy.

Již asi tři čtvrtě hodiny před začátkem liturgické slavnosti nebylo v bazilice k hnutí. Před bazilikou byla možnost pro ty, kdo se považují za ministranty, zaevidovat se, a tím se také přihlásit k malé ministrantské skupině, která v průběhu slavnosti rostla (myslím tím ty, kdo přijeli v průběhu bohoslužby).

V bazilice před slavností atmosféra rostla v modlitbách. Přesně v 10 hodin začala mše svatá se svěcením dvou jáhnů, kteří byli odhodláni dát se cestou Ježíšovou a vzít na sebe povinnost a odpovědnost kněze. Jejich světitel byl Josef Koukl, biskup litoměřický. Na cestu kněžství se vydali jáhen Michal Podzimek a jáhen Karel Jordán Červený.

Podstatný obřad svátosti kněžství spočívá ve vkládání rukou biskupa na hlavu svěcenice, jakož i v modlitbě svěcení, kterou se vyprošuje vylití darů Ducha svatého. Jako u všech svátostí doprovázejí tuto slavnost některé další obřady. Vyjadřují rozmanité aspekty svátostné milosti. Tak úvodní obřady představení a volba kandidáta svěcení, biskupova homilie, dotazování kandidáta a litanie ke všem svatým dosvědčují, že volba kandidáta byla provedena ve shodě s praxí církve a uvádějí do slavnostního úkonu svěcení. Po něm následují jiné obřady, které symbolicky vyjadřují a doplňují tajemství, které se naplnilo: pomazání svatým křížem, znamení zvláštního pomazání Duchem svatým, předání patény a kalicha, neboť jsou povolání, aby oběť věřících přinášeli Bohu.

Nikdo nemá právo dostat svátost kněžství. Nikdo si totiž nemůže tento úřad přivlastnit. Člověk k němu musí být povolán Bohem. Kdo si myslí, že poznává znamení Božího volání k službě udělované

Podzimek měl primiční mši svatou 7. června v Jablonci nad Nisou, P. Karel Jordán Červený 13. června v Loukově u Semil, druhou mši na poděkování 14. června v Čestlicích u Prahy.

čalo u jídla. Každý se dosyta najedl obloženou houskou a kolem jedné hodiny jsme se po rozdělení do pěti skupin vydali na strastiplnou, asi 2,5 km dlouhou cestu směrem k Lemberku, kde žila sv. Zdislava. Mnozí si již asi po 300 m stěžovali, že je bolí nohy. Bolest přestala, když se napájeli vodou ze studánky sv. Zdislavy pod Lemberkem.

V zámku byl chládek, a tak jsme byli schopni poslouchat slečnu průvodkyni. Prohlédli jsme si zámekovou kapli seslánní Ducha svatého, ve které se slouží mše svatá. Dále třeba Velký bajkový sál, kabinet a také černou kuchyni. Celá prohlídka byla moc hezká. Po ní jsme měli shlédnout ukázkou rytířského šermu, ale zápas se pro nedostatek času nekonal.

Raději jsme dali přednost připraveným hrám. Celkem bylo asi osm her, např. ministrantský test nebo hra "30 stříbrných", kde bylo třeba desetkrát z prstu jednoho hráče na prst druhého přenést minci tak, aby nespadla na zem. Všem se hry moc líbily. Nakonec se šlo nazpátek do baziliky, kde proběhlo vyhlášení výsledků her.

Celé ministrantské setkání a svěcení kněží se všem ministrantům velmi líbilo. Přejeme novokněžím, aby nikdy nezapomněli na toto:

"Kněžství je svátost, skrze kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání, které Kristus svěřil svým apoštolům; je to tedy svátost apoštolské služby. Milost Ducha svatého vlastní této svátosti spočívá v připodobnění Kristu - knězi, učiteli a pastýři, jehož služebním je svěcenec ustanoven.

Jan Štěpán Křeček

svěcením, musí vlastní touhou pokorně podřídit autoritě církve, neboť odpovědnost a právo připustit někoho ke svěcení spadá do její pravomoci. Jako každou milost, i tuto svátost lze přijímat jen jako nezasloužený dar.

Slavnostní mše svatá byla určena a sloužena za novokněze a za naplnění Kristova kněžství v nich. P. Michal

Asi ve 12 hodin celá slavnost v Jablonném skončila. Vzápětí začalo ministrantské setkání mladších ministrantů. Během dopoledne se zaregistrovalo asi 30 ministrantů, kteří chtěli krásně prožít zbytek slunného dne ve společenství ministrantů své litoměřické diecéze.

Jistě každý během slavnosti vyhladověl, a tak setkání za-

Křesťanský laik v liturgii /10./

Půst, modlitba, almužna

Až dosud jsme se zamýšleli nad svátostí a přípravou na jejich přijetí. Řekli jsme si, že vnitřní pokání křesťana může mít velmi rozmanité projevy. Písmo svaté i Otcové církve zdůrazňují především tři způsoby, které nejlépe vyjadřují obrácení člověka ve vztahu k sobě samému (tj. půst), ve vztahu k Bohu (modlitba) a ve vztahu k druhým lidem (skutky křesťanského milosrdenství, lakonicky řečeno - almužna).

Základem našeho křesťanského pojetí postu, modlitby a almužny je poučení Pána Ježíše Krista v horském kázání, jak je pro nás zaznamenal evangelista Matouš. Na tomto místě Písma svatého je správné používání této trojice, vyjadřující naše pokání a snahu o obrácení, řečeno natolik hutně a přesvědčivě, že by bylo škoda je rozmělnovat vlastními slovy. Určitě nám přinese velký užitek, jestliže si slova našeho Pána o pravé zbožnosti v Matoušově evangeliu vyhledáme (Mt 6,1-18) a nad jejich obsahem se zamyslíme. Povšimněme si také i toho, že modlitba Páně (Mt 6,9-13) je zasazena do poučení o dobrých skutcích (Mt 6,1-4) a o správném konání postu (Mt 6,16-18). Náš vztah k Bohu je neoddelitelný od našeho vztahu k lidem, právě tak jako je neoddelitelná naše účast na liturgickém konání církve o našeho všedního každodenního života.

Protože o postu, zejména z hlediska dodržování postního řádu církve, jsme psali v posledním čísle Zdislavy, řekněme si dnes několik málo slov o almužně.

Dobré skutky čili almužna

Slovo almužna v češtině právě nejlepší zvuk nemá. Naši předkové počeštili řecký výraz ELEEMOSUNE, znamenající charitativní dar, tedy především dar potřebným bližním z lásky k Bohu. Používáme tento výraz ovšem v širším slova smyslu než jen peněžní či vůbec hmotný dar lidem v nouzi. Dnes dáváme přednost slovům: dobré skutky, služba bližnímu, milosrdné skutky apod.

Základem našeho poznání vůle Pána Ježíše je i v tomto případě Matoušovo evangelium (Mt 25,31-46), zejména tři verše (34-36), ve kterých Pán konkretizoval skutky tělesného milosrdenství. Církevní otcové pak z jiných míst Písma svatého po analogii doplnili a rozšířili tento seznam dobrých skutků o další, takže nyní zpravidla uvádíme 7

příkladů milosrdných skutků tělesných a 7 duchovních. Na tomto místě můžete vyzkoušet svou paměť z hodin katechismu:

Milosrdné skutky tělesné: hladové sytit, žíznivé napájet, cizinců se ujímat, nahé odívat, nemocné navštěvovat, vězněným pomáhat, mrtvé pochovávat.

Milosrdné skutky duchovní: hřešící napomínat, nevědomé učit, pochybujícím dobře radit, zarmoucené těšit, křivdy trpělivě snášet, nám ubližujícím odpouštět, za živé i za mrtvé se modlit.

Formule jsou to lakonicky krátké a poněkud archaické. Navíc ve své stručnosti mohou být i poněkud zavádějící. Tak třeba místo kategorického "hřešící napomínat" dáváme doporučení: Zaslíbené hříchem moudře a trpělivě přivádět k poznání, že chybovali.

Jde zde pochopitelně také jen o klasické příklady dobrých skutků a nikoliv o uzavřený seznam požadavků. Jestliže k modlitbě v širším slova smyslu náleží všechny skutky pobožnosti a k postu všechny skutky sebezapírání, pak k pojmu almužna patří naprosto všechny skutky milosrdenství, ať již tělesného nebo duchovního. Kdo určitým jednáním nebo i mluvením činí něco Bohu milého, ten koná dobrý skutek.

Pro nás je však důležité si pamatovat v této souvislosti dvě podstatné myšlenky:

1. Mají-li se naše dobré skutky Bohu skutečně líbit a máme-li si my sami jimi "skládat poklady v nebi", je třeba, abychom byli ve stavu milosti posvěcující. Člověk, který upadl do smrtelného hříchu, je pro nebe jakoby v tu chvíli mrtev. Podobá se suché ratolesti, oddělené od kmene Páně (Jan 15,6) a kdyby zemřel, byl by navěky ztracen. Naštěstí pro nás se nám podobné neštěstí nestává často a my můžeme využívat milosti Boží, která je nám nabízena ve svátosti smíření (Jan 20,21-23).

2. Dobré skutky máme pokud možno konat s vědomým úmyslem, že jimi chceme plnit vůli Boží (Mt 7,17 a 1 Kor 10,31). Těžko za bohulibý skutek můžeme považovat, jestliže něco děláme jen proto, aby nás lidé za to chválili (Mt 6,2). Skutek bez dobrého úmyslu nemá té pravé ceny před Bohem. Naproti tomu dobrý úmysl má i ten, kdo sice nevědomky, ale ze soucitu pomáhá bližnímu v nouzi.

Prospěje tedy nejen našim bližním, ale

i nám samotným, jestliže ráno nebo během dne před určitou prací v myšlenkách věnujeme to dobré, co chceme toho dne vykonat, Pánu Bohu. Čím je náš úmysl poctivější, tím je dobrý skutek před Pánem cennější. Protože - po pravdě řečeno - kromě své dobré vůle nemůžeme Pánu věnovat nic z toho, co by on sám neměl. Odtud tedy význam vzbuzení dobrého úmyslu pro nás a dobrých skutků, s pomocí Boží vykonaných pro naše bližní.

Církev nás potřebuje

Potřebných lidí kolem nás rok od roku přibývá a nic nenasvědčuje tomu, že by se na tomto neblahém trendu v ohledné budoucnosti něco změnilo k lepšímu. Význam dobročinnosti tedy i nadále poroste.

Především nás však potřebuje naše vlastní církve, která má nejvíc morální právo se na naši pomoc do určité míry i spoléhat. Proto se také Česká biskupská konference nedávno obrátila na všechny věřící s výzvou o finanční podporu. Ta dosud má charakter převážně kostelních sbírek při bohoslužbách a peněžních darů jednotlivců, zpravidla účelových. ČBK doporučuje, abychom více využívali daňově zvýhodněných darů, což je způsob, který se týká nejen organizací a soukromých podnikatelů, ale i všech zaměstnanců, kteří mohou církvi a jejím institucím věnovat své finanční příspěvky, a to i pravidelně ze své měsíční mzdy.

Přijmi, Pane, naše dary!

Konání dobrých skutků v našem každodenním životě nachází své vyjádření také v liturgii, a to při mši svaté. Mám zde na mysli nedělní sbírky a přinášení obětních darů k oltáři.

Obětní průvod zástupců věřících konaný za zpěvu příslušné sloky mešní písně, má pochopitelně především a zejména hluboký symbolický význam: přinášení chleba a vína k proměňování. Celebující kněz však před obětním stolem přijímá od věřících nejen tyto symbolické dary, ale i košíčky s peněžními dary od shromážděných věřících. Tak se i v kostelních sbírkách při bohoslužbách projevuje vědomí naší souměřitelnosti se svou farností a solidarita s církvi v jejích potřebách.

Farní časopisy se představují

Farní dopis Mšeno

Jedná se farní zpravodaj, který vychází pod redakcí duchovní správce P. Antonína Audyho měsíčně v rozsahu 6 stran formátu A4. Představíme-li si, že je to formát diecézního měsíčníku Zdislava, a uvědomíme-li si velikost farnosti Mšeno, bude nám zřejmé, že již to samo o sobě je úctyhodný výkon. Dodejme, že Mšeno je sídlem farního obvodu, který zahrnuje ještě devět dalších kostelů, což je asi pravdivější výraz než farnosti (v Kování, Mělnickém Vtelně, Chorušicích, Hradsku, Kadlíně, Skalsku, Katusicích, Sudoměři a Bukovnu), takže pan farář si určitě nemůže nářikat na nedostatek práce. Přesto však již několik let vydává nepřetržitě farní zpravodaj. Nadbytek spolupracovníků při tom nemá.

Grafická úprava

To, co nás překvapí na první pohled, vezmeme-li Farní dopis z Mšena do rukou, je jeho grafická úprava. Prostě řečeno: je hezký už na pohled. Nepochybují o tom, že věřící oslovuje nejen svým obsahem, ale již svou formou. Krásné myšlenky jim sděluje pokud možno krásně. Nejde zde ani tak o místní informace jako o duchovní sdělení. Farní dopis vyjadřuje lásku duchovního správce k farníkům. Ti to zřejmě chápou a přijímají. Důkazem je to, že nehledě na úzké personální zázemí, finanční i různé hmotné potíže, Farní dopis vychází již třetí rok.

O čem píše farní zpravodaj?

Kromě pořadu bohoslužeb a dalších akcí ve farním obvodu zde najdeme i předběžný plán na celý rok 1998 včetně termínů setkání dětí a mládeže, prvních svatých přijímání a biřmování, prázdninového

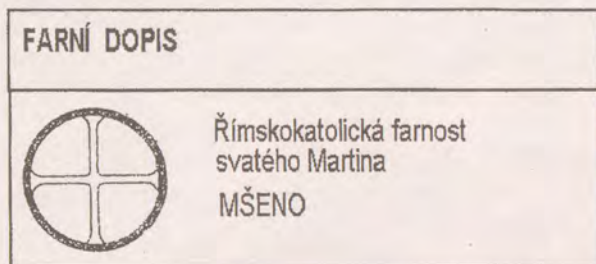
pobytu, koncertů a několika poutí jak ve vlastním farním obvodu, tak i poutí ke sv. Zdislavě do Jablonného a k P. Marii na Svatou Horu. Ve všech těchto případech je uvedeno místo konání a orientačně i termín, takže každý farník si může tu či onu akci s dostatečným časovým předstihem zvolit.

srozumitelně je zde vypovězeno, kolik ta či ona obec má v současné době obyvatel, kolik z nich je katolíků, které další obce ke kostelu náleží. Uvádí se zde účast na nedělních bohoslužbách, přesný počet podaných svatých přijímání, křtů, biřmování, pomazání nemocných a pohřbů. Čtenář

sbírky, ale také i který okresní nebo obecní úřad na co přispěl. Tak se zde například dovídáme, že obecní úřad v Kadlíně spolu s farností vyhlásil sbírku mezi občany, aby mohla být dokončena oprava krovů a střechy místního kostela. Je určitě správné, že se uvádí i jména sponzorů a účel, na který přispěli svým darem.

To vše je ovšem jen jedna strana obsahu farního zpravodaje. Neboť, jak se píše ve Farním dopise, "všichni víme, že žádný sebedokonalejší přehled nemůže postihnout hloubku naší víry, velikost naší lásky a sílu naší modlitby a oběti." Ledacos přesvědčivého však o tom vypovídají další zprávy o dění ve farnosti, zejména ty, které jsou psány přímými účastníky. Tak například zde najdeme zprávu o pouti v Chorušicích za účasti otce biskupa, o týdenním pobytu dětí pod názvem "SPOLČO" na faře ve Mšeně a o výletech, které mladí ve věku 7 až 17 let spolu podnikali, postřehy ing. Fr. Suchého z pouti do rodiště sv. Vojtěcha do Libice, zprávu Jakuba o výletu dětí do Terezína a Litoměřic, vtipně psaná informace o vikariátním setkání dětí v Mladé Boleslavi od katechetky D. Vildové. Ve farnosti se stále něco děje, takže je o čem psát. Tak v kostele sv. Martina se konala výstava meditativních obrazů St. Weigela, potom výstava betlému, koncert dětského pěveckého sboru Řetízek ze Železného Brodu atd. Farnost se může pochlubit i mladými literárními talenty, kteří nacházejí na stránkách Farního dopisu možnost svého uplatnění. Pokud tomu nevěříte, přečtete si třeba povídku Romči s názvem, který možná tak trochu charakterizuje i náš současný stav: "Nikdy slunce nezašlo, aby zase nevyšlo."

-Vr-

Duben 1998

Farní úřad Mšeno 277_35
tel. 69 31 78

Aleluja, Aleluja ...

Opět prožíváme největší svátky církevního roku. Při této příležitosti přejí, drazí přátelé, každému z vás i všem vašim blízkým, abyste je prožívali, přes všechny těžkosti dnešní doby, v pozeňaném klidu a spokojenosti, ve zdraví, radosti a vzájemné lásce.

Liturgie Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně nám říká: "Toto je den, který učinil Pán, Jásejme a radujme se z něho." Snažme se tedy o to, aby nikdo v našem okolí nezůstal v těchto dnech sám se svými starostmi, bolestmi a slzami, ale v duchu se uchopmeš za ruce a všichni společně zpíváme svými rty i životem Jásavé "Aleluja".
Obnovou křesťanské víry jsme si připomněli, že patříme k tomu, který o sobě řekl: "Nic se nebojí Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtve, a hle - jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí." (Zj 1, 18). S apoštolem Tomášem o něm v radostné víře vyznáváme: "Pán můj a Bůh můj." Jeho láska k nám, dokumentovaná bolestnou smrtí na kříži, a jeho božská moc, zjevující se v jeho zmrtvýchvstání, se v ničem nezměnily a nezmenšily. V tom je naše velká naděje a důvod k reálnému optimismu při pohledu do budoucnosti.

P. Antonín

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý,
jeho milosrdenství je věčné!

Ž 118,1

S něčím podobným jsme se jinak v žádném farním zpravodaji dosud nesetkali.

Nesporně dobrým nápadem je celoroční rekapitulace dění ve farnosti. Jde o podrobný popis nikoliv za farní obvod celkem, ale za každý jednotlivý kostel - a těch je, jak jsme už uvedli, celkem deset. Na jednoho faráře a pastorační asistentku. Nikoliv formou tabulkového přehledu, ale lidsky

se dozví o počtu dětí navštěvujících výuku náboženství, jaké opravy se v tom či onom kostele provádějí, kdo je hradí a kolik peněz se vybralo od věřících na sbírkách.

Tato podrobná rekapitulace podle kostelů je doplněna také úhrnným přehledem o finančním hospodaření celého farního obvodu. Čtenář zde najde také informaci o tom, na jaké účely byly odeslány vybrané

Jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny

V nicejsko-cařihradském vyznání víry říkáme, že Syn Boží “pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.” Z úcty k tajemství, které nám tato slova ohlašují, je při modlitbě vyslovujeme pokorně sklonění a o slavnostech Zvěstování a Narození Páně dokonce vkleče.

Proč se Slovo stalo tělem

Katechismus uvádí několik důvodů, proč se Slovo stalo tělem. Říká, že to bylo proto, aby nás spasilo tím, že nás smíří s Bohem: Bůh si nás zamiloval “a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.” (1 J 4,10) Druhým důvodem pro vtělení Božího Syna bylo zjevení a hlubší poznání Boží lásky: “Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.” (J 3,16), a na jiném místě nás zve sám Spasitel: “Pojďte ke mně všichni... Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočínutí svým duším.” (Mt 11,28-29) Vtělení se uskutečnilo též proto, abychom “měli účast na božské přirozenosti.” (2 P 1,4) Pěkně to vyjádřil sv. Irenej: “Vždyť to je důvod, proč se Slovo stalo člověkem a Boží Syn synem člověka: aby se člověk stal Božím Synem tím, že vstoupí do společenství se Slovem a dostane tak božské synovství.” (srv. KKC 456-460)

Napůl Bůh a napůl člověk?

Jedinečná a zcela zvláštní událost vtělení Božího Syna neznamená, že Ježíš Kristus je

zčásti Bůh a zčásti člověk, ani že je v něm beztvárně smíšeno božství s lidstvím. Stal se opravdu pravým člověkem a zůstal přitom opravdu pravým Bohem. Ježíš Kristus má lidský rozum a lidskou vůli a ty jsou v dokonalé harmonii podřízeny jeho božskému rozumu a jeho božské vůli, jež má společné s Otcem a Duchem svatým. Obdivuhodné spojení božské i lidské přirozenosti v jediné osobě Slova musela církev během prvních staletí

archanděla Gabriela jí oznámil: “Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.” Maria řekla andělovi: “Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?” Anděl jí odpověděl: “Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího Tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.” Maria řekla: “Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.” (srv. Lk 1,31-38)

usilovně hájit a objasňovat tuto pravdu víry proti bludům, které ji zkreslovaly. (srv. KKC 464)

Zvěstování

Zvěstování Panně Marii zahajuje “plnost času”, to je splnění starozákonních Božích příslibů o Mesiáši. “Bůh poslal svého Syna” (Ga 4,4), chtěl však svobodnou spoluprací jednoho tvora, který by dal jeho Synu lidské tělo. Kvůli tomu Bůh od věčnosti vyvolil za matku svého Syna jednu izraelskou dceru, židovskou dívku z Nazareta v Galileji, “pannu zasnoubenou s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria.” (Lk 1,26-27) Prostřednictvím

Kristus již od početí

Z dialogu mezi andělem a Pannou Marií poznáváme, že Duch svatý, který je “Pánem a dárce života”, byl poslán posvětit její lůno a božsky ji oplodnit, aby tak počala Syna věčného Otce v lidství vzatém z jejího lidství. Protože Otcův jednorozenný Syn byl počat jako člověk v lůně Panny Marie, je “Kristus”, to je pomazaný Duchem svatým již od počátku své lidské existence, i když se navenek projevil jen postupně: pastýřům, mudrcům, Janu Křtiteli, učedníkům. Celý život Ježíše Krista bude tedy ukazovat, jak ho “Bůh pomazal Duchem svatým a mocí.”

(Sk 10,38 - srv. KKC 485-486)

Maria Bohorodička

Panna Maria je matkou člověka, který v sobě skrývá propastné tajemství: je Synem Božím. Vždyť ten, kterého počala z Ducha svatého a který se stal skutečně jejím synem, není nikdo jiný než věčný Syn Otce, druhá osoba Nejvyšší Trojice. Z toho důvodu církev vyznává, že Maria je skutečně Bohorodička. Její vyvolení k božskému mateřství bylo příčinou, že na počátku svého života byla uchráněna jakékoliv poskvrny dědičného hříchu, během svého dalšího života se nedopustila žádného osobního hříchu, a proto byla po smrti s tělem i duší vzata do nebeské slávy. (srv. KKC 495)

Duchovní mateřství

Církev od počátku vyznává, že Ježíš byl počat v lůně Panny Marie pouze mocí Ducha svatého, a zdůrazňovala také tělesný aspekt této události: Ježíš byl počat “bez mužského semene, působením Ducha svatého”. Evangelijní vyprávění považují panenské početí za Boží dílo, které přesahuje jakékoliv chápání a jakoukoliv lidskou možnost. (srv. KKC 496-497)

Ježíš Kristus je jediným Mariiným Synem. Avšak Mariino duchovní mateřství se vztahuje na všechny lidi, které on přišel spasit: “Zrodila syna, kterého Bůh ustanovil za prvního z mnoha bratří (srv. Ř 8,29), totiž věřících, při jejichž zrození a vychování ona spolupracuje svou mateřskou láskou.” (KKC 501) Proto k ní můžeme vždy s důvěrou volat: Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

P. Antonín Audy